

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobkyně: **I. S. of B., o. p. s.**, IČ:, se sídlem, zast. JUDr. Igorem Velebou, advokátem se sídlem Soběšická 151, 638 00 Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2013, č. j. 2102/1.30/13/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 21. 6. 2013, č. j. 2102/1.30/13/14.3, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2013, č. j. 2102/1.30/13/14.3 bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 8. 4. 2013, č. j. 4227/9.30/13/14.3-RZ a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyně se při svém podnikání dopustila správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona

č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zaměstnanosti) tím, že umožnila výkon nelegální práce, jak ji definuje ust. § 5 písm. e), bod 1 a bod 2 zákona o zaměstnanosti, když dne 21. 9. 2012 na svém pracovišti I. S. of Brno, o. p. s., na adrese Č. 10, B., umožnila fyzické osobě, cizince paní J. L. H. nar. ..., státní příslušnost USA, výkon závislé práce učitelky/lektorky angličtiny mimo pracovněprávní vztah, čímž porušila ust. § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákoník práce), a bez povolení k zaměstnání, čímž bylo porušeno ust. § 89 zákona o zaměstnanosti. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni na základě ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 250.000 Kč. Podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu a podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, byla žalobkyni dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Ve včas podané žalobě žalobkyně namítá, že postupem správních orgánů došlo k porušení ust. § 3 správního řádu a ust. § 8 písm. g) zákona o inspekci práce, jelikož se správní orgán prvního stupně nezabýval všemi skutečnostmi v rozsahu nutném pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Předně se žalobkyně neztotožnila se závěrem správního orgánu, že výkon lektorky angličtiny v mateřské škole musí být prováděn v pracovním poměru a je vždy závislou prací. Žalobkyně namítá, že správní orgán tento svůj názor vyvodil pouze ze sdělení Mgr. Š., ale neprováděl jiné důkazy ke zjištění, zda činnost paní H. je skutečně výkonem závislé práce (především výslech či výpověď přímo zmíněné cizinky, která v době kontroly byla přítomna v místě sídla žalobkyně). Dotazy na cizinku bylo podle názoru žalobkyně možné například zjistit, zda pracovala i pro jiné subjekty, zda vůči rodičům vystupovala vlastním jménem, zda využívala své prostředky, jaká byla její pracovní doba, zda si tvoří vlastní osnovy, zda má uzavřeno pojištění odpovědnosti za škodu ohledně své činnosti nebo zda mezi žalobkyní a cizinkou existoval vztah nadřízenosti a podřízenosti. Žalobkyně má za to, že ve prospěch nezávislé činnosti hovoří to, že činnost lektora angličtiny je vysoce specifikovanou činností, kterou žalobkyně mohla zajišťovat i formou tzv. outsourcingu a smlouvou s podnikatelem. Namítá však, že správní orgán tyto skutečnosti nezkoumal, neprovedl žádné dokazování k osvětlení skutkového stavu, v úvahách ohledně druhu činnosti a závislosti práce tak nelze zjistit, z jakých provedených důkazů správní orgán vycházel.

Další nedostatek žalobkyně spatřuje v tom, že správní orgán se blíže nezabýval obsahem smlouvy o dílo ze dne 17. 6. 2012, a to v tom smyslu, zda se nemůže jednat o pracovní smlouvu. Žalobkyně má za to, že právní posouzení smlouvy žalobkyní není závazné a správní orgán sám musí posuzovat právní úkony podle důkazů jemu předložených, a to dle jejich obsahu. Namítá, že základními náležitostmi pracovní smlouvy je druh práce, místo výkonu práce a den nástupu do práce, přičemž tyto základní náležitosti smlouva o dílo obsahovala.

Žalobkyně brojí rovněž proti závěru, že činnost paní H. nesplňuje požadavky na výkon dobrovolnické činnosti podle zákona o dobrovolnické službě, jelikož správní orgán prvního stupně se splněním podmínek podle tohoto zákona vůbec nezabýval, ačkoli její činnost minimálně některé ze znaků naplňuje.

Pochybení žalobkyně spatřuje dále v tom, že při započetí kontroly nebyla dostatečně poučena o svých právech, čímž došlo k porušení ust. § 4 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně se

domnívá, že postupem správního orgánu prvního stupně došlo k porušení ust. § 17 správního řádu, jelikož podkladem pro rozhodnutí je listinný důkaz „Seznam kontrolovaných osob“, který však nebyl žalobkyni předložen při nahlížení do spisu dne 5. 8. 2013. Žalobkyně rovněž namítá, že žalobkyně se správního deliktu nemohla dopustit při podnikání, jelikož při poskytování výuky nepodniká. Tím mělo dojít k porušení ust. § 68 odst. 2 správního řádu.

S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení rozsudku, žalobkyně žádá o upuštění od uložení pokuty, neboť vzhledem k situaci, v jaké došlo k údajnému spáchání správního deliktu, a k zákonnému postavení žalobkyně je tato zjevně nepřiměřená. Žalobkyně zdůrazňuje, že je právní formou obecně prospěšnou společností založenou k plnění obecně prospěšných cílů, nikoli podnikatelským subjektem, a poukazuje na svou finanční situaci, na základě níž má za to, že uložená pokuta je pro ni likvidační, a proto nepřiměřeně přísná.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 10. 2013 uvádí, že k namítaným porušením ze strany správních orgánů nedošlo. Z odůvodnění obou napadených rozhodnutí podle jeho názoru nevyplývá, že by vždy výkon lektorky angličtiny musel být prováděn v pracovním poměru, resp. že takový výkon je vždy závislou prací, v tomto konkrétním případě tomu tak však bylo, jelikož výkon práce paní H. pro žalobkyni naplnil všechny definiční znaky závislé práce ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce. K navrhovanému důkazu výsledku paní H. žalovaný podotýká, že kontrolovanou osobou podle zákona o inspekci práce byla právě žalobkyně, tudíž její vyjádření je dostatečné a relevantní. V rámci správního řízení pak výsledky paní H. nebyl možný z objektivních důvodů, jelikož žalobkyně potvrdila, že tato musela na začátku ledna 2013 opustit Českou republiku. Žalovaný tvrdí, že jelikož byly v případě výkonu práce paní H. naplněny definiční znaky závislé práce, pak tato musela být vykonávána na základě uzavřeného pracovněprávního vztahu. Tvzení, že žalobkyně mohla zajišťovat činnost lektora formou tzv. outsourcingu je pro daný případ irelevantní, neboť definiční znaky závislé práce byly naplněny, a nadto v rámci kontroly ani správního řízení se žalobkyně o takovéto formě výkonu činnosti lektorů nezmínil. Žalovaný popírá, že by se správní orgán nezabýval smlouvou o dílo ze dne 17. 6. 2012, nicméně tvzení, že smlouva o dílo splňuje náležitosti pracovní smlouvy, neznamená, že mezi stranami vznikl pracovněprávní vztah. S ohledem na vyjádření žalobkyně vyplynulo, že smlouva o dílo je jen „jakýmsi projevem důvěry mezi paní H. a žalobkyní“ a že nebylo vůlí žalobkyně tímto úkonem uzavřít pracovněprávní vztah. Správní orgány smlouvu o dílo předem nezavrhlly, nicméně s ohledem na důkazy a vyjádření žalobkyně dospěly k závěru, že tato smlouva nebyla pracovněprávním vztahem ve smyslu ust. § 3 zákoníku práce. K namítanému porušení procesních předpisů žalovaný uvádí, že postup správního orgánu prvního stupně nebyl v rozporu se zákonem. Podle zmíněných zákonů není povinností inspektorů poučovat kontrolované osoby o právech a povinnostech, přičemž při vypořádání protokolu a přezkoumání protokolu se žalobkyni řádného poučení dostalo. Poučení o právech a povinnostech v rámci správního řízení se pak žalobkyni dostalo při zahájení správního řízení. Žalovaný odmítá porušení ust. § 17 správního řádu, jelikož „Seznam kontrolovaných osob“ byl vždy obsahem spisového materiálu a v rámci ústního jednání byl tento proveden jako důkaz přečtením. K namítanému porušení ust. § 68 odst. 2 správního řádu žalovaný uvádí, že užití slovního spojení „při podnikání“ je vnímáno v širším slova smyslu, než zmiňuje žalobkyně, a to při činnosti právnické osoby. Žalobkyně, byť jako obecně prospěšná společnost, je zapsaná v obchodním rejstříku, přičemž dle ust. § 2 odst. 2 písm. a) obchodního

zákoníku je podnikatelem podle tohoto zákona osoba zapsaná v obchodním rejstříku. Žalobkyně je proto vnímána jako podnikatel a správního deliktu se dopustila při své činnosti, tedy podnikání v širším slova smyslu.

K namítané nepřiměřenosti sankce žalovaný pouze konstatuje, že při rozhodování o výši sankce postupoval, stejně jako správní orgán prvního stupně, v souladu s platnými právními předpisy. Při stanovení výše sankce byly posuzovány skutečnosti stanovené v ust. § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, byly zohledněny osobní i majetkové poměry žalobkyně a všechny přitěžující i polehčující okolnosti. Správní orgány dospěly k závěru, že formální i materiální stránka správního deliktu byla naplněna, tudíž přistoupily k uložení sankce v mezích zákona.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.

Podle ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Ohledně vymezení pojmu závislé práce a pojmu pracovněprávní vztah zákon o zaměstnanosti odkazuje na zákoník práce.

Závislou prací je podle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce, ve znění účinném od 1. 1. 2012 práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.

Podle ust. § 3 zákoníku práce může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy podle tohoto zákona jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

Podle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí též, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení.

Podstatnou částí žaloby žalobkyně brojila proti nedostatečným skutkovým zjištěním správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně se především neztotožnila se závěrem správního orgánu, že výkon lektorky angličtiny v mateřské škole je vždy závislou prací a musí být

prováděn v pracovním poměru a namítá, že skutková zjištění správního orgánu byla nedostatečná, jelikož tento vycházel pouze ze sdělení Mgr. Š. a neprovedl další dokazování za účelem zjištění, zda činnost paní H. byla skutečně výkonem závislé práce. S těmito námitkami se zdejší soud neztotožnil.

Předně soud konstatuje, že závěr, že výkon lektorky angličtiny v mateřské škole musí být vždy závislou prací, z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá. Správní orgány nicméně dostatečně prokázaly (zejména na základě vyjádření zástupce žalobkyně), že v daném případě činnost vykonávaná paní H. na pracovišti žalobkyně charakter závislé práce měla. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí přesvědčivým způsobem zdůvodnil, proč podle jeho názoru v daném případě došlo k naplnění všech znaků závislé práce ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce (jednalo se o osobní výkon práce, jménem zaměstnavatele, ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, podle jeho pokynů), přičemž se zabýval rovněž tím, z jakých důvodů nebylo možné činnost paní H. označit za nezávislou činnost vykonávající vlastním jménem. Pokud přitom správní orgán vycházel z vyjádření zástupce žalobkyně – ředitele školy pana Š., nelze tomuto postupu nic vytknout, neboť právě ředitel školy byl nepochybně osobou oprávněnou za žalobkyni jednat a právě jeho výpověď byla pro danou věc relevantní. Provádění výslechu paní H. by naopak za situace, kdy ani zástupce žalobkyně nepopíral, že se o závislou práci jednalo, bylo zcela nadbytečné. Kromě toho provedení výslechu bránily i objektivní důvody, jelikož v lednu 2013 paní H. opustila Českou republiku. Žalobkyně ostatně v průběhu správního řízení provedení výslechu této cizinky ani nenavrhovala.

Neobstojí ani námitka žalobkyně, že se správní orgán prvního stupně nedostatečně zabýval obsahem smlouvy o dílo ze dne 17. 6. 2012 z toho hlediska, zda se nemůže jednat o pracovní smlouvu. Tato argumentace se objevuje poprvé až v řízení před soudem, aniž by byla uplatněna v průběhu správního řízení, což nasvědčuje její účelovosti. Z vyjádření žalobkyně v průběhu správního řízení navíc vyplynulo, že předmětná smlouva o dílo byla jen jakousi rámcovou dohodou o spolupráci a zárukou pro paní H., přičemž nebylo vůlí žalobkyně tímto úkonem uzavřít pracovněprávní vztah. Smlouvu o dílo proto nebylo možné považovat za smlouvu prokazující existenci pracovního poměru či jiného pracovněprávního vztahu, a to přesto, že některé náležitosti by bylo možné považovat za náležitosti pracovní smlouvy. Konečně žalobkyně opomněla skutečnost, že pro výkon závislé práce paní H. potřebovala nejen uzavřenou pracovní smlouvu, ale také povolení k zaměstnání vydané příslušnou krajskou pobočkou úřadu práce, kterým rovněž nedisponovala. O naplnění skutkové podstaty správního deliktu spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce proto nemůže být v žádném případě pochyb.

Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobkyně, že správní orgán dostatečně nezohlednil, že činnost paní H. splňovala některé ze znaků dobrovolnické činnosti ve smyslu zákona o dobrovolnické službě. Ačkoli žalobkyně konstatuje, že paní H. výukovou činnost nevykonávala jako výdělečnou činnost, toto tvrzení nemá oporu ve spisovém materiálu. Zástupce žalobkyně sice v průběhu ústního jednání před správním orgánem prvního stupně dne 21. 3. 2013 uvedl, že paní H. za výuku nedostávala žádné peníze, nicméně počítal s tím, že peníze budou paní H. zpětně vyúčtovány po vyřízení víz. Činnost paní H. tak v žádném případě nebylo možné považovat za dobrovolnickou činnost bez nároku na odměnu.

Pokud žalobkyně namítá, že při započetí kontroly dne 21. 9. 2012 nebyla dostatečně poučena o svých právech, tato námitka je natolik obecná (žalobkyně nijak neupřesňuje, o jakých právech na základě jakých zákonných ustanovení měla být poučena), že soudu není zřejmé, v jakých mezích by se měl touto námitkou zabývat.

Soud nepřisvědčil ani námitce, že podkladem rozhodnutí byl listinný důkaz, který nebyl obsažen ve spisu. Písemnost „Seznam kontrolovaných fyzických osob“ se nachází na č. 1. 3 kontrolního spisu, je součástí soupisu dokladů na obálce a podle soudu neexistují důvodné pochybnosti o tom, že tento dokument nebyl součástí spisového materiálu po celou dobu řízení. Nad rámec uvedeného se podle názoru soudu nejedná o stěžejní důkaz, z něhož by správní orgány při svém rozhodování vycházely. Seznam kontrolovaných fyzických osob toliko prokazoval přítomnost pana Š. a paní H. na pracovišti žalobkyně v době provedené kontroly, tato skutečnost však nebyla v řízení nijak sporná.

Důvodnou soud neshledal ani námitku, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu proto, že se podle něj žalobkyně měla dopustit správního deliktu při podnikání. Deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se může dopustit právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, přičemž u právnických osob zákon nerozlišuje, zda ke správnímu deliktu došlo v rámci podnikatelské činnosti. Pokud tedy součástí výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je sousloví, že se žalobkyně správního deliktu dopustila při svém podnikání, tato pasáž nemá žádný vliv na jeho zákonnost.

Na základě shora uvedeného má soud za to, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud dospěly k závěru, že žalobkyně spáchala správní delikt podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť dne 21. 9. 2012 na svém pracovišti na adrese, umožnila paní J. L. H. výkon závislé práce spočívající v práci učitelky/lektorky angličtiny, mimo pracovněprávní vztah a bez povolení k zaměstnání.

V další části se soud zabýval výší uložené pokuty. Žalobkyně uloženou pokutu považovala jako zjevně nepřiměřenou, a to zejména proto, že je právní formou obecně prospěšnou společností a nikoli podnikatelským subjektem, a rovněž s ohledem na její finanční situaci doloženou výkazem zisku a ztrát, rozvahou a výsledky hospodaření. Soud má za to, že i kdyby žalobkyně výši uložené pokuty vůbec nezpochybňovala, protiústavnost ustanovení, podle něhož byla pokuta uložena, je natolik zásadní vadou, že by k ní měl soud přihlédnout ex offio (k obdobnému závěru dospěl zdejší soud již v rozsudku ze dne 16. 10. 2014, č. j. 62 A 81/2012-67 zabývajícím se touto právní otázkou, v němž s odkazem na závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, dostupného na www.nssoud.cz, že „*povinnost krajského soudu a správních orgánů zabývat s dodržením ústavního principu povinnosti použít pozdější právní úpravu, jestliže je pro pachatele příznivější*“, dovodil, že zjištěná protiústavnost ustanovení, podle něhož správní orgány postupovaly, je vadou obdobně závažnou a soud by tuto skutečnost měl v řízení zohlednit ex offio).

V daném případě byla žalobkyni stejně jako v případě vedeném pod sp. zn. 62 A 81/2012 uložena pokuta podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 250.000 Kč. Podle tohoto ustanovení se v rozhodném znění za správní delikt podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti uloží pokuta do 10.000.000 Kč, nejméně však 250.000 Kč.

Plénem Ústavního soudu nálezem ze dne 16. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, dostupným na <http://nalus.usoud.cz> vyhovělo návrhu Městského soudu v Praze a zrušilo § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012, ve slovech „*nejméně však ve výši 250.000 Kč*“, neboť shledalo, že je v rozporu s čl.

1, čl. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Ústavní soud dospěl k závěru, že zrušené ustanovení, které již bylo sice novelizováno (s účinností od 1. 1. 2015 byla minimální částka pokuty snížena na 50.000 Kč), ale je stále ještě aplikovatelné, brání řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty je stanovena v takové výši, že omezuje rozhodující správní orgány přihlídnout ke specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Jde zjevně o nepřiměřenou výši spodní hranice pokuty, která dosahuje ústavní dimenze, a je zřejmé, že rozhodnutí správních orgánů by nemohla být v důsledku posuzované právní úpravy v nezanedbatelném množství případů spravedlivá, a tedy ani ústavně konformní.

V daném případě v době rozhodování žalovaného o pokutě bylo nyní zrušené ustanovení platné a účinné a žalovaný při ukládání pokuty postupoval v souladu se zákonem. Skutečnost, že Ústavní soud vysloví protiústavnost tohoto ustanovení a zruší je, nebyla a ani nemohla být žalovanému známa. Tato skutečnost se stala jistou až vyhlášením výše uvedeného nálezu Ústavního soudu a je třeba na ni nahlížet jako na „novotu“, tedy okolnost, o které žalovaný během správního řízení nevěděl, zatímco krajskému soudu v době řízení o žalobě byla již dobře známa.

Procesní postup krajského soudu v případě existence skutkových či právních novot je upraven v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jak již ale uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, zveřejněném ve Sb. NSS pod č. 1275/2007, dostupném na www.nssoud.cz, „přes uvedené znění zákona však může být aplikace této zásady v praxi omezena. Z již dlouhodobé a konstantní judikatury Ústavního soudu se totiž podává, že při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu nemůže soud vycházet z právního stavu, který tu byl v době jeho vydání, jestliže tato úprava byla v mezidobí zrušena Ústavním soudem pro neústavnost. Tato ústavně konformní interpretace ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. je již běžně reflektována i judikaturou soudů obecných, včetně Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze trvat na formálním naplnění procesního předpisu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) při vědomí, že by tím soud sice konal podle jeho textu, nikoli však smyslu. Došlo-li tedy v době po vydání napadeného správního rozhodnutí ke změně právního stavu v důsledku zrušení právního předpisu Ústavním soudem pro neústavnost, není pochyb o tom, že taková změna musí být (navzdory zcela jednoznačnému znění § 75 odst. 1 s. ř. s.) zohledněna“.

Uvedený závěr je nepochybně aplikovatelný i na nyní projednávaný případ. Byť bylo v době rozhodování žalovaného o pokutě nyní zrušené ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti platné a účinné, soudu nezbylo, než s ohledem na zrušení předmětného ustanovení Ústavním soudem pro neústavnost napadené rozhodnutí zrušit a žalovaného zavázat, aby o pokutě rozhodoval znovu.

Žalovaný tedy nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobkyně správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti spáchala. Pokutu ale uložil podle protiústavního ustanovení a je tedy třeba, aby o pokutě rozhodl znovu a přihlédl přitom ke konkrétnímu případu, zejména k právní formě žalobkyně a k jejím majetkovým poměrům, aniž by byl vázán nepřiměřeně vysokou spodní hranicí pokuty.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí potvrzovalo jediným výrokem prvostupňové rozhodnutí jako celek, nezbylo soudu nic jiného, než zrušit napadené rozhodnutí celé podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí necht' posoudí žalovaný.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. V daném případě bylo sice rozhodnutí žalovaného zrušeno, nicméně závěr žalovaného o tom, že žalobkyně delikt spáchala, shledal soud souladným se zákonem. Nesprávnost byla zjištěna toliko ve výši uložené pokuty, a to s ohledem na nález Ústavního soudu, který v době aplikace předmětného ustanovení žalovaným neexistoval. Za této situace nelze úspěch ve věci dovozovat u žalobkyně ani u žalovaného, neboť nelze jednoznačným způsobem určit míru úspěšnosti jednotlivých procesních stran. Proto zdejší soud rozhodl tak, že náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. dubna 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová